

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla dr. Szám Zoltán pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve felperesnek** az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Főosztálya által képviselt **alperes neve alperes** ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. július 10. napján kelt 10.P.20.262/2006/17. számú ítélete ellen a felperes által 18. és 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül az alperesnek 7.500.- /Hétezer-ötszáz/ Ft másodfokú perköltséget megfizetni.

A felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú munkadíját 10.000.- /Tízezer/ Ft + 20 % áfa összegben állapítja meg.

Felhívja az ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a pártfogó ügyvédi munkadíjat egyéb érdekelt részére az ellátmányból fizesse ki.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték és a pártfogó ügyvéd munkadíja az államot terheli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000,- Ft perköltséget, kimondta, hogy a 900.000,- Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a Győri Városi Bíróság P.20.890/1990/18. számú ítéletével a felperes és volt házastársa - "A" - házasságát felbontotta, az apát gyermektartásdíj fizetésre kötelezte, a kapcsolattartási jogát megvonta. Az utolsó közös lakás kizárólagos használatára a felperest jogosította fel, kötelezte "A"-t a lakás elhagyására.

Az alperes Pf.20.210/1991/4. számú másodfokú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, az apát feljogosította a gyermekkel való kapcsolattartásra.

A bíróság megállapítása szerint "A" a másodfokú ítélet meghozatalát követően visszaköltözött a közös lakásba. A felperes 1990. óta albérletben lakik gyermekeivel.

A lakáshasználatra vonatkozó ítéleti rendelkezés végrehajtása során a Győri Városi Bíróság elrendelte a lakás rendőrség közreműködésével történő kiürítését, a végzést azonban az alperes 1996. március 5. napján kelt Pkf.20.859/1995/2. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új határozat hozatalára utasította. Kifejtette, hogy a Vht. 174. § b) pontja alapján a lakás kiürítésének rendőrség közreműködésével történő kikényszerítése csak akkor rendelhető el, ha a végrehajtást kérő szükséglakást, albérletet vagy ágybérletet tud biztosítani.

Később a házastársi vagyontörség megszüntetése iránti perben a Győri Városi Bíróság az utolsó közös ingatlant a felperes kizárólagos tulajdonába adta.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy nem minősül jogellenes magatartásnak az, hogy a bontóper során hozott másodfokú ítéletben az alperes az elsőfokú bírósághoz képest a bizonyítékokat eltérően értékelte. A kapcsolattartás biztosítása és a végrehajtás sikertelensége között nincs okozati összefüggés. Az alperes a hivatkozott eljárások során jogszabálysértést nem követett el. A döntések végrehajtásának elmaradásáért az alperest felelősség nem terheli, a kártérítési felelősség feltételei nem állnak fenn.

A bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperesi követelés nem évült el, mert a felperes a bontóperi ítélet után mindig az elévülési időn belül kérte a végrehajtás folytatását, az elévülés megszakadt. Nem alapos az az alperesi védekezés sem, hogy a felperes nem merítette ki az összes jogorvoslati lehetőséget, hiszen a felperes számára kedvező döntések születtek, a bontóperi ítéletet és a lakás kiürítését elrendelő elsőfokú végzést nem volt indoka megfellebbezni.

A felperes fellebbezésében kérte az ítélet keresetének megfelelő megváltoztatását. Az elsőfokú eljárásban előadott álláspontját fenntartotta, utalt arra, hogy az alperes a kapcsolattartásra, illetve a lakás elhagyásra kötelező ítéleti rendelkezés végrehajtására vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket törvénytörően alkalmazta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés kérdésében téves jogi álláspontot alakított ki, ugyanis a felperes és az alperes közötti jogviszony elhatárolandó a felperes és az adósa közötti jogviszonytól. Az alperessel szembeni kártérítési igény szempontjából irreleváns az a körülmény, hogy a felperes a végrehajtási eljárást az adóssal szemben mikor indította meg. Ez nem alkalmas arra, hogy a bírósággal szembeni igény elévülési idejét megszakítsa.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, döntése érdemben helyes, az alperes elévülési kifogásával kapcsolatosan kifejtett álláspontját azonban az ítéletábra - az alábbiakra figyelemmel - nem osztotta.

Az államigazgatási (bíróági) jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelés a Ptk.360.§. /1/ bekezdése értelmében a hatósági intézkedéssel okozott károsodás bekövetkeztével válik

esedékessé, az elévülés pedig a Ptk.326.§. /1/ bekezdése szerint a követelés esedékessé válásával kezdődik.

A felperes az elsőfokú eljárásban (6. számú jkv.) tett nyilatkozata szerint kártérítési igényét arra alapította, hogy volt házastársa a Pf.20.210/1991/4. számú másodfokú ítélet átvételét követő napon visszaköltözött a lakásba, a Pkf.20.859/1995/2. számú jogszabálysértő végzés következtében pedig nem vezetett eredményre a volt házastársát a lakás elhagyására kötelező rendelkezés végrehajtása.

A bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti - a fenti határozatokra alapított - igény esedékessége a határozatok felperes részére való kézbesítésekor (1991. május 27-én, illetve 1996. március 25-én) megkezdődött. A Ptk.324.§. /1/ bekezdésében meghatározott öt éves elévülési határidő ekkor vette kezdetét, mindezek alapján megállapítható, hogy az 1991-ben hozott határozatra alapított kártérítési igény 1996. május 27-én, az 1996. március 5-i határozatra alapított igény pedig 2001. március 25-én elévült.

Az elévülési határidőt - az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel ellentétben - nem szakították meg a felperes által volt házastársával szemben kezdeményezett végrehajtási eljárások. Az ítélet tábla ebben a tekintetben maradéktalanul osztotta az alperes által kifejtett jogi álláspontot, mely szerint a felperes és az alperes közötti jogviszony elhatárolandó a felperes és az adósa közötti jogviszonytól. Az adóssal szemben kezdeményezett végrehajtási eljárások nem alkalmasak az alperessel szembeni kártérítési igény elévülési idejének megszakítására.

Elévülési kifogás esetén a bíróságnak először abban a kérdésben kell döntenie, hogy a perbeli követelés elévült-e. Az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető, ezért nem az érdemi elbírálásának, hanem ítélettel való elutasításának van helye.

Az ítélet tábla a fentiekre figyelemmel az érdemben helyes elsőfokú ítéletet - az indokolás fenti módosításával - a Pp.253.§. /2/ bekezdés első fordulata alapján helyben hagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp.78.§. /1/ bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek az útiköltségből álló másodfokú perköltséget. A 7/2002. (III.30.) IM rendelet 5.§. /1/ bekezdés b./ pontja, valamint /2/ bekezdése alapján megállapított pártfogó ügyvédi munkadíjat, valamint a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentességére tekintettel - a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§. /1/ bekezdése és 14.§-a szerint - az állam viseli.

Győr, 2008. július 7.

. Havasiné dr. Orbán Mária sk.	Dr. Maurer Ádám sk.	. Vass Mária sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó:

